

ਸੱਚ ਕੀ ਹੈ? - ਨੰਬਰ ਤਿੰਨ

ਇਮਾਉਸ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਰਾਹ

Jeff Pippenger

2023-09-07

ਯੂਹੰਨਾ ਦੀ ਇੰਜੀਲ ਵਿੱਚ, ਆਖਰੀ ਭੇਜਨ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਜਦ ਤੱਕ ਯਿਸੂ ਗੋਥਸੇਮਨੀ ਦੇ ਬਾਗ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ, ਅਧਿਆਇ ਚੌਦਾਂ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਅਧਿਆਇ ਸਤਾਰਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਤੱਕ ਇੱਕ ਲੰਮਾ ਵਰਣਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਉਦੇਸ਼ ਅਗਲੇ ਲੇਖ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਧਿਆਇਆਂ ਉੱਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਲੇਖ ਉਹ ਆਧਾਰ ਹੈ ਜਿਸ ਉੱਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਧਿਆਇਆਂ ਦੀ ਸਮਝ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ। ਮਸੀਹ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਸੁਧਾਰ-ਰੇਖਾ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਧਿਆਇਆਂ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਚੇਲਿਆਂ ਦਾ ਸੰਵਾਦ ਵਿਜੈਮਈ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਸਲੀਬ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਦਾ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ, ਫਿਰ ਉਸ ਨੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਅੰਤਿਮ ਭੋਜਨ ਕੀਤਾ, ਫਿਰ ਇਹ ਵਰਣਨ ਘਟਿਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਗੋਥਸੇਮਨੀ ਨੂੰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸੇ ਦਿਨ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਉਹ ਗਿਫ਼ਤਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਸੱਤ-ਪੜਾਅ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਸਲੀਬੀ ਮੌਤ ਤੱਕ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਤੌਰ ਤੇ ਉਹ ਅਤੇ ਚੇਲੇ ਐਕਸੀਟਰ ਕੈਂਪ ਮੀਟਿੰਗ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਮਹਾਨ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਸਥਿਤ ਸਨ, ਇੱਕ ਅਜੇਹੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਜੋ ਸੱਤਵੇਂ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਚਲਹਟ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਵਰਣਨ ਵਿੱਚ ਜੋ ਆਖਰੀ ਭੋਜਨ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਯਿਸੂ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ:

ਤੁਹਾਡਾ ਮਨ ਘਬਰਾਏ ਨਾ; ਤੁਸੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰੱਖਦੇ ਹੋ, ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਵੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰੱਖੋ। ਯੂਹੰਨਾ 14:1.

ਇਹ ਜਾਣਦਿਆਂ ਕਿ ਕੇਵਲ ਕੁਝ ਘੰਟਿਆਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਮਹਾਨ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਸੀ, ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸੰਕਟ ਲਈ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਉਹ ਗੁਪਤ ਰੇਖਾ, ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਚਾਰ waymarks ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੈ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੱਤ ਗਰਜਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੀਕਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਇਤਿਹਾਸ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਯੂਹੰਨਾ ਦੀ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਦੀ ਕਥਾ ਦੇ ਇਹ ਤਿੰਨ ਕਦਮ ਘਟਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਗੁਪਤ ਰੇਖਾ, ਸੱਤ ਗਰਜਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਪਹਿਲੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਆਖਰੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਤੱਕ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ।

ਯਿਸੂ ਵੱਲੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿਣ ਤੋਂ ਠੀਕ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਦਿਲ “ਘਬਰਾਏ ਨਾ ਜਾਣ,” ਯਹੂਦਾ ਇਸਕਰਿਯੋਤੀ ਭੇਜਨ-ਸਭਾ ਛੱਡ ਕੇ ਤੀਜੀ ਅਤੇ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਸਨਹੇਦ੍ਰਿਨ ਕੋਲ ਜਾਣ ਲਈ ਨਿਕਲ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਤੀਜੇ ਮਿਲਾਪ ਲਈ ਭੇਜਨ-ਸਭਾ ਤੋਂ ਨਿਕਲਿਆ, ਤਾਂ ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰੋਬੇਸ਼ਨ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਗਈ।

ਸੱਤ ਗਰਜਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕ ਅੰਦਰ ਲੁਕੀ ਹੋਈ ਰੇਖਾ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ, ਮਸੀਹ ਦਾ ਜਿੱਤਮਈ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਉਪਾਸਕਾਂ ਦੀਆਂ ਦੋ ਵਰਗਾਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਬਰਾਨੀ ਦੇ ਉਸ ਮੱਧਲੇ ਅੱਖਰ ਦਾ ਮਾਰਗ-ਚਿੰਨ੍ਹ, ਜੋ ਇਬਰਾਨੀ ਸ਼ਬਦ “ਸੱਚ” ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਬਰਾਨੀ ਵਰਣਮਾਲਾ ਦਾ ਤੇਰਹਵਾਂ ਅੱਖਰ ਹੈ। ਤੇਰਾਂ ਬਗਾਵਤ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਮਾਰਗ-ਚਿੰਨ੍ਹ ਵਜੋਂ ਇਹ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਮੁਰਖ ਕੁਆਰੀਆਂ ਬਗਾਵਤ ਦੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਜਿੱਤਮਈ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੇ ਮਾਰਗ-ਚਿੰਨ੍ਹ ਦੌਰਾਨ ਯਹੂਦਾ ਵੀ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ।

“ਕਣਕ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਜੰਗਲੀ ਘਾਹ ਰਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸਦਾ ਰਹਿਣਗੇ; ਬੁੱਧਿਮਾਨ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਮੁਰਖ ਕੁਆਰੀਆਂ, ਅਤੇ ਉਹ ਵੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੀਵਿਆਂ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਰਤਨਾਂ ਵਿੱਚ ਤੇਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮਸੀਹ ਨੇ ਜੋ ਕਲੀਸਿਆ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੀ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਲੋਭੀ ਯਹੂਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਲੀਸਿਆ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਹਰ ਪੜਾਅ ਵਿੱਚ ਯਹੂਦਿਆਂ ਹੋਣਗੇ।” Signs of the Times, October 23, 1879.

ਜਦੋਂ ਯਹੂਦਾਹ ਨੇ ਪੈਸੇ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੱਤੇ, ਕਾਇਆਫ਼ਾ ਅੱਗੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਮਸੀਹ ਅੱਗੇ ਆਪਣੇ ਧੋਖੇ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ, ਤਦ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਫਾਹਾ ਲਗਾਣ ਲਈ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਨਿਆਂ-ਹਾਲ ਤੋਂ ਨਿਕਲ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਦ ਉਸ ਨੇ ਠੀਕ ਉਹੀ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਪੁਕਾਰਿਆ ਜੋ ਮੁਰਖ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦੀ ਦਿਲੇਮਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਇਹ ਪਛਾਣਦੀਆਂ ਹਨ

ਕਿ ਉਹ ਤੇਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੀਆਂ।

“ਯਹੂਦਾਹ ਨੇ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਉਸ ਦੀਆਂ ਬੇਨਤੀਆਂ ਵਿਅਰਥ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਇਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੋਇਆ ਸਭਾ-ਮੰਡਪ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਚੌੜਿਆ, ਹੁਣ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਹੈ! ਹੁਣ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਹੈ! ਉਸ ਨੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਵੇਖਣ ਲਈ ਜੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ, ਅਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਬਾਹਰ ਜਾ ਕੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਫਾਹਾ ਲਗਾ ਲਿਆ।” *Desire of Ages*, 722.

ਯਹੂਦਾ ਇੱਕ ਝੂਠੇ ਮਿਡਨਾਈਟ ਕ੍ਰਾਇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ: “ਹਾਲ ਤੋਂ ਹੜਬੜਾਹਟ ਵਿੱਚ ਨਿਕਲਦਾ ਹੋਇਆ ਇਹ ਪੁਕਾਰਦਾ ਸੀ, ਹੁਣ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਹੋ ਗਈ ਹੈ! ਹੁਣ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਹੋ ਗਈ ਹੈ!” ਇਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਸਦਾ ਹੀ ਉਪਾਸਕਾਂ ਦੀਆਂ ਦੋ ਵਰਗਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਮਿਲਰਾਈਟ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ, ਤਿਵੇਂ ਸੱਚੇ ਮਿਡਨਾਈਟ ਕ੍ਰਾਇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੁਰਖ ਕੁਆਰੀਆਂ ਇੱਕ ਝੂਠੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ, ਮਿਲਰਾਈਟ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਉਹ ਅੰਦੋਲਨ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ ਜਿਸ ਨੇ ਵਿਲੀਅਮ ਮਿਲਰ ਨੂੰ ਨੇਤਾ ਵਜੋਂ ਚੁਣਿਆ, ਜਦਕਿ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਛੋਟੇ ਝੁੰਡ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ ਜੋ ਮਸੀਹ ਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਅੱਤ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਗਿਆ ਸੀ।

“ਮੇਰਾ ਮਨ ਭਵਿੱਖ ਵੱਲ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ, ਜਦੋਂ ਸੰਕੇਤ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ‘ਵੇਖੋ, ਦੂਲਾ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ; ਉਸ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੋ।’ ਪਰ ਕੁਝ ਲੋਕ ਆਪਣੀਆਂ ਦੀਵਟੀਆਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਭਰਨ ਲਈ ਤੇਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਕਰ ਚੁੱਕੇ ਹੋਣਗੇ, ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਹੋ ਜਾਣ ‘ਤੇ ਉਹ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣਗੇ ਕਿ ਚਰਿੱਤਰ, ਜੋ ਤੇਲ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਹਸਤਾਂਤਰਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।” *Review and Herald*, February 11, 1896.

ਲੁਕਵੇਂ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਤੀਜਾ ਮਾਰਕ-ਚਿੰਨ੍ਹ ਨਿਆਇ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਇਬਰਾਨੀ ਵਰਣਮਾਲਾ ਦੇ ਆਖਰੀ ਅੱਖਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਅੱਖਰ “ਤਾਵ” ਹੈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਇਹ ਲਿਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਸ ਦਾ ਆਕਾਰ ਇੱਕ ਸਲੀਬ ਵਰਗਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਲੀਬ ਨਿਆਇ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ।

ਮਿਲਰਾਈਟ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਮਿਡਨਾਈਟ ਕ੍ਰਾਈ ਤੱਕ, ਜਾਂ ਅੱਖਰ ਅਲਫਾ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਤੇਰਹਵੇਂ ਅੱਖਰ ਤੱਕ, ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਸਮੇਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੀ ਪਛਾਣ ਦੱਸ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵਿੱਚ “ਦੇਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ” ਵਜੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਉਹੋ ਜਿਹਾ ਦੇਰੀ ਦਾ ਸਮਾਂ ਜੋ ਹਬੱਕੁਕ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੈ। ਮਿਡਨਾਈਟ ਕ੍ਰਾਈ ਤੋਂ, ਜਾਂ ਬਗਾਵਤ ਦੇ ਤੇਰਹਵੇਂ ਅੱਖਰ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਮਹਾਨ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਤੱਕ, ਜੋ ਕਿ ਵਰਣਮਾਲਾ ਦਾ ਆਖਰੀ ਅੱਖਰ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਵੀ ਇੱਕ ਸਮੇਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ “ਸੱਤਵੇਂ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਲਹਿਰ” ਕਿਹਾ ਗਿਆ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਹ ਸੱਤ ਮਹੀਨੇ ਤੱਕ ਚਲੀ ਸੀ, ਪਰ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਮਿਡਨਾਈਟ ਕ੍ਰਾਈ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੇ ਇਹ ਦਰਸਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਮਸੀਹ ਯਹੂਦੀ ਕੈਲੰਡਰ ਦੇ ਸੱਤਵੇਂ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਦਸਵੇਂ ਦਿਨ ਆਵੇਗਾ, ਜੋ ਪ੍ਰਾਇਸਚਿੱਤ ਦਾ ਦਿਨ ਸੀ।

ਯੂਹੰਨਾ ਦੇ ਚੌਦਹਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਅਠਾਰਹਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਤੱਕ ਦੀ ਕਥਾ ਦਾ ਸੰਦਰਭ ਉਸ ਸਮੇਂ-ਅਵਧੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਮਿਲਰਾਈਟ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਸੱਤਵੇਂ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਲਹਿਰ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਰੂਪ ਧਾਰਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਯੂਹੰਨਾ ਦੀ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਵਿੱਚ ਇਸ ਕਥਾ ਦਾ ਭਾਰ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸਲੀਬ ਦੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸੰਕਟ (ਅੱਖਰ ‘ਤਾਵ’) ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਇਸ ਲਈ ਮਸੀਹ ਇਹ ਸਪਸ਼ਟ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਕੋਲ ਚੜ੍ਹ ਜਾਣ ਅਤੇ ਮੁੜ ਆਉਣ ਤੱਕ ਦਾ ਸਮਾਂ ਉਸ ਦੇ ਚੇਲਿਆਂ ਲਈ ਦੁੱਖ, ਅਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾ ਅਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦਾ ਇੱਕ ਅਰਸਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਜਿਵੇਂ ਸੁਧਾਰਕ ਰੇਖਾਵਾਂ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸਭ ਪਹਿਲੀਆਂ ਨਿਰਾਸ਼ਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਸੰਬੰਧੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਉਸ ਹਾਲਤ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੱਚ ਦੀ ਅਣਦੇਖੀ ਕਾਰਨ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਮਸੀਹ ਦੀ ਮੌਤ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ ਤੇ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸਲੀਬ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਪੁਨਰੁੱਠਿਤ ਹੋਵੇਗਾ, ਪਰ ਸੰਕਟ ਇੰਨਾ ਵੱਡਾ, ਇੰਨਾ ਘੇਰ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਹ ਗੱਲ ਭੁੱਲ ਗਏ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ।

“ਜਦੋਂ ਮਸੀਹ, ਜੋ ਇਸਰਾਏਲ ਦੀ ਆਸ ਸੀ, ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਟੰਗਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉੱਚਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਜਿਵੇਂ ਉਸ ਨੇ ਨਿਕੋਦੇਮੁਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਤਾਂ ਚੇਲਿਆਂ ਦੀ ਆਸ ਯਿਸੂ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਮਰ ਗਈ। ਉਹ ਇਸ ਘਟਨਾ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੇ। ਉਹ ਉਸ ਸਭ ਕੁਝ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕੇ ਜੋ ਮਸੀਹ ਨੇ ਇਸ ਬਾਰੇ

ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ।" Faith and Works, 63.

ਯੂਹੰਨਾ ਦੀਆਂ ਉਹਨਾਂ ਚਾਰ ਅਧਿਆਇਆਂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕਥਾ ਦਾ ਭਾਰ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਅਸੀਂ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਯਿਸੂ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਉਸ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਸ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਉਹ ਯਿਸੂ ਦੀ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਵਾਲੀ ਗਿਫ਼ਤਾਰੀ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਉਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਕੋਲ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਫਿਰ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਤੱਕ ਕਰਨਗੇ। ਯੂਹੰਨਾ ਦੀਆਂ ਉਹਨਾਂ ਚਾਰ ਅਧਿਆਇਆਂ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਸਮਾਂ ਜਦੋਂ ਮਸੀਹ ਚੇਲਿਆਂ ਤੋਂ ਦੂਰ ਸੀ, ਇੱਕ ਠਹਿਰਾਉ ਦੇ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਤਿਹਾਸਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸਮਾਂ-ਅੰਤਰਾਲ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੈਂ ਠਹਿਰਾਉ ਦਾ ਸਮਾਂ ਮੰਨ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਸਲੀਬ ਦੇ ਸੰਕਟ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਇਆ ਸੀ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਚਾਰ ਅਧਿਆਇਆਂ ਉੱਤੇ ਅਸੀਂ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਉਹ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਉਸ ਠਹਿਰਾਉ ਦੇ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਪਹਿਲੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਸਲੀਬ ਦੀ ਮਹਾਨ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ।

ਮੈਂ ਇਹ ਕਿਉਂ ਸੁਝਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਕਿ ਆਖਰੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ, ਜਿਸ ਲਈ ਮਸੀਹ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸ ਪਹਿਲੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਕਰੁਪੀ ਸੀ, ਜੋ ਮਸੀਹ ਦੀ ਸੁਧਾਰ ਰੇਖਾ ਵਿੱਚ ਲਾਜ਼ਰ ਦੀ ਮੌਤ ਸੀ? ਇਸ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦਾ ਨਿਰਣੇ ਹੋਣਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ, ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਯੂਹੰਨਾ ਦੇ ਚਾਰ ਅਧਿਆਇਆਂ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਕਥਾ ਨੂੰ ਉਸ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਦੇਖ ਸਕੀਏ ਜੋ ਸੱਤ ਗੱਜ਼ਾਂ ਦੇ ਗੁਪਤ ਇਤਿਹਾਸ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੁਣ ਖੋਲ੍ਹੀਆਂ ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਸੱਚਾਈਆਂ ਨੂੰ ਸਮਰਥਨ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।

ਮਸੀਹ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ, ਲਾਜ਼ਰ ਦੀ ਮੌਤ ਅਤੇ ਪੁਨਰੁੱਠਾਨ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਦਾ ਸਮਾਂ ਤਾਰਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਮਸੀਹ ਆਪਣੀ ਵਿਜਯੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਲਈ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਯੂਹੰਨਾ ਚੌਦਾਂ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨਾਲ ਉਸ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜੋ ਸੱਤਵੇਂ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਚਲਹਾਤ ਹੋਣੀ ਸੀ, ਜੋ ਉਸ ਵੇਲੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਜਦੋਂ ਤਾਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਸੀ, ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਆਗਮਨ ਉੱਤੇ, ਜਿਸ ਨੇ ਸੱਤਵੇਂ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਚਲਹਾਤ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕੀਤੀ।

ਇਹ ਸਮਝਣ ਲਈ ਕਿ ਇਬਰਾਨੀ ਸ਼ਬਦ "truth" ਸੱਤ ਗੱਜ਼ਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚੋਂ ਖੋਲ੍ਹੀ ਗਈ ਲੁਕਵੀਂ ਇਤਿਹਾਸਕ ਪਛਾਣ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਿਵੇਂ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਯੂਹੰਨਾ ਦੇ ਚੌਦਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਤੋਂ ਸਤਾਰਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਤੱਕ ਮਸੀਹ ਵੱਲੋਂ ਉਸ ਵੇਲੇ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਾ ਕੁਝ ਸਾਵਧਾਨੀਪੂਰਵਕ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਲੋੜੀਂਦਾ ਹੈ। ਮਹਾਨ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦੇ waymark ਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦੇ waymark ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਵਰਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਇੱਕ ਉਦਾਹਰਨ ਇਮਾਊਸ ਨੂੰ ਜਾਂਦੇ ਰਾਹ ਉੱਤੇ ਚੇਲਿਆਂ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਵਿੱਚ ਪਛਾਣਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਮਿਲਰਾਈਟ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਅੰਤ ਜਿਸ ਗੱਲ ਨੇ ਕੀਤਾ, ਉਹ 1843 ਦੀ ਪਹਿਲਾਂ ਅਸਫਲ ਰਹੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਸੁਧਾਰ ਸੀ। ਸੈਮੂਅਲ ਸਨੋ ਦੇ ਉਸ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਕਾਸ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਕੰਮ ਨੂੰ, ਜਿਸ ਨੇ ਸੱਤਵੇਂ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਉਸ ਚਲਚਲਾਹਟ ਦਾ ਆਰੰਭ ਕੀਤਾ ਜੋ ਮਹਾਨ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਨਾਲ ਸਮਾਪਤ ਹੋਈ, ਇਤਿਹਾਸਕ ਤੌਰ ਤੇ ਟ੍ਰੈਕ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਅਸੀਂ ਸੈਮੂਅਲ ਸਨੋ ਦੀ ਆਪਣੀ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਵਾਧੇ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਲਿਖਤਾਂ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਜਨਤਕ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀਆਂ ਰਾਹੀਂ ਅਨੁਸਰਣ ਕਰੀਏ, ਜੋ ਐਕਸਟਰ ਕੈਂਪ ਮੀਟਿੰਗ ਤੱਕ ਲੈ ਗਈਆਂ। ਪ੍ਰੈਰਿਤ ਟਿੱਪਣੀ ਉਸ ਵਿਕਾਸ ਨੂੰ ਸਨੋ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਕੇਵਲ ਇਤਿਹਾਸਕ ਵਿਕਾਸ ਤੋਂ ਵੱਖਰੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਵੇਖਦੀ ਹੈ। ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਉਸ ਵੇਲੇ ਪਛਾਣਿਆ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਹੱਥਕੂਕ ਦੀ 1843 ਦੀ ਚਾਰਟ ਵਿੱਚ ਗਿਣਤੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਗਲਤੀ ਤੋਂ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਹਟਾ ਲਿਆ।

"ਮੈਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਸਭਰੀ ਉਡੀਕ ਵਿੱਚ ਆਨੰਦਿਤ ਦੇਖਿਆ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਰਾਹ ਜੋਹ ਰਹੇ ਸਨ। ਪਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਰਖਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਹੱਥ ਨੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲੀਨ ਮਿਆਦਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਇੱਕ ਭੁੱਲ ਨੂੰ ਢੱਕ ਰੱਖਿਆ। ਜੇ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਉਹ ਇਸ ਭੁੱਲ ਨੂੰ ਨਾ ਜਾਣ ਸਕੇ, ਅਤੇ ਉਹ ਸਭ ਤੋਂ ਵਿਦਵਾਨ ਮਨੁੱਖ ਵੀ, ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਇਸ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੇ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮਨਸ਼ਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਲੋਕ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ। ਸਮਾਂ ਬੀਤ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮੁਕਤਿਦਾਤਾ ਲਈ ਆਨੰਦਭਰੀ ਆਸ ਨਾਲ ਉਡੀਕ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਉਹ ਉਦਾਸ ਅਤੇ ਹਤਾਸ਼ ਹੋ ਗਏ, ਜਦਕਿ ਉਹ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਯਿਸੂ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਡਰ ਦੇ ਕਾਰਨ ਇਸ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਇਸ ਗੱਲ ਨਾਲ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਏ ਕਿ ਉਹ ਉਮੀਦ ਕੀਤੇ ਸਮੇਂ ਤੇ ਨਾ ਆਇਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਧਾਰਮਿਕ ਦਾਅਵੇ ਨੇ ਨਾ ਤਾਂ ਹਿਰਦੇ ਨੂੰ

ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਸੁੱਧ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਸਮੇਂ ਦਾ ਬੀਤ ਜਾਣਾ ਐਸੇ ਹਿਰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੁਚਿੰਤਿਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਿਯਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੁੜੇ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੁਖੀ, ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਉਪਹਾਸ ਕਰਨ ਲੱਗੇ ਜੋ ਆਪਣੇ ਮੁਕਤਿਦਾਤਾ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਨਾਲ ਸੱਚਮੁੱਚ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪਰਖਣ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਜਾਂਚ ਦੀ ਕਸੌਟੀ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਬੁੱਧੀਮਾਨੀ ਦੇਖੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ ਜੋ ਪਰਖ ਦੀ ਘੜੀ ਵਿੱਚ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਜਾਣਗੇ ਅਤੇ ਮੁੜ ਜਾਣਗੇ।”

“ਯਿਸੂ ਅਤੇ ਸਾਰੀ ਸੁਰਗੀ ਸੈਨਾ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਉੱਤੇ ਸਹਾਨੁਭੂਤੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਨਿਗਾਹ ਕੀਤੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਿੱਠੀ ਆਸ ਨਾਲ ਉਸ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦੀ ਲਾਲਸਾ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ। ਦੂਤ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਮੰਡਲਾ ਰਹੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਪਰੀਖਿਆ ਦੀ ਘੜੀ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲ ਸਕਣ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੁਰਗੀ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਉਪੇਖਾ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਉਹ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਦਿੱਤੇ ਗਏ, ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਕ੍ਰੋਧ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਭੜਕ ਉੱਠਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਸ ਜੋਤ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਸਨ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਸੁਰਗ ਤੋਂ ਉਹਨਾਂ ਲਈ ਭੇਜੀ ਸੀ। ਉਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ, ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋਏ ਹੋਏ ਲੋਕ, ਜੋ ਇਹ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਭੂ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਆਇਆ, ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਛੱਡੇ ਗਏ। ਫਿਰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਬਾਈਬਲਾਂ ਵੱਲ ਲਿਆਂਦੇ ਗਏ ਤਾਂ ਜੋ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਸਮਿਆਂ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰਨ। ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਹੱਥ ਗਿਣਤੀਆਂ ਤੋਂ ਹਟਾ ਲਿਆ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਭੁੱਲ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਸਮੇਂ 1844 ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹੀ ਸਬੂਤ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਇਹ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਸਮੇਂ 1843 ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ 1844 ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣਗੇ। ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਵਿੱਚੋਂ ਜੋਤ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਉੱਤੇ ਚਮਕੀ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਇਕ ਠਹਿਰਾਉ ਦਾ ਸਮਾਂ ਲੱਭ ਲਿਆ—‘Though it [the vision] tarry, wait for it.’ ਮਸੀਹ ਦੇ ਤੁਰੰਤ ਆਗਮਨ ਲਈ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਇਸ ਠਹਿਰਾਉ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰ ਬੈਠੇ ਸਨ, ਜੋ ਸੱਚੇ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਯਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਹਨਾਂ ਕੋਲ ਇੱਕ ਸਮੇਂ ਦਾ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਬਿੰਦੂ ਸੀ। ਤਾਂ ਵੀ, ਮੈਂ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤੇ ਆਪਣੀ ਭਾਰੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਨਹੀਂ ਉੱਠ ਸਕੇ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਉਸ ਜੋਸ਼ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਧਾਰਣ ਕਰ ਸਕਣ ਜਿਸ ਨੇ 1843 ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ।”

“ਸ਼ੈਤਾਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਦੂਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਜਿੱਤ ਗਏ, ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਾ ਕੀਤਾ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਉੱਤੇ ਵਧਾਈ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਭਰਮ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਉਸ ਨੂੰ ਨਾ ਮੰਨਣ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੁਰਅੰਦੇਸ਼ੀ ਭਰੀ ਵਿਚਾਰ-ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਉਹ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝੇ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਹੀ ਵਿਰੁੱਧ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਸਲਾਹ ਨੂੰ ਠੁਕਰਾ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਦੂਤਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਪ੍ਰਜਾ ਨੂੰ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਪਾ ਰਹੇ ਸਨ, ਜੋ ਸਵਰਗ-ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਜੀ ਰਹੀ ਸੀ।”

“ਇਸ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਵਿੱਚ ਪੀੜਤ ਕੀਤੇ ਗਏ। ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਤੱਕ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਸੀ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਦਿਲਾਂ ਦੇ ਭਾਵਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਵਰਤਾਓ ਕਰਨ ਤੋਂ ਡਰ ਕਰਕੇ ਰੋਕੇ ਰਹੇ; ਪਰ ਸਮੇਂ ਦੇ ਬੀਤਣ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸੱਚੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਉਹ ਉਸ ਗਵਾਹੀ ਨੂੰ ਚੁੱਪ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੇਣ ਲਈ ਬੱਝੇ ਹੋਏ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਕਿ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਵਾਲੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅਰਸੇ 1844 ਤੱਕ ਫੈਲਦੇ ਸਨ। ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਭੁੱਲ ਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟਤਾ ਨਾਲ ਸਮਝਾਇਆ ਅਤੇ ਉਹ ਕਾਰਨ ਦਿੱਤੇ ਕਿ ਉਹ 1844 ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਿਉਂ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਰੋਧੀ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਕਾਰਨਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਦਲੀਲ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਸਕੇ। ਤਦ ਵੀ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਦਾ ਕ੍ਰੋਧ ਭੜਕ ਉੱਠਿਆ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਨਿਸ਼ਚਯ ਕਰ ਲਿਆ ਕਿ ਉਹ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਸੁਣਾਣਗੇ, ਅਤੇ ਗਵਾਹੀ ਨੂੰ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰੱਖਣਗੇ, ਤਾਂ ਜੋ ਹੋਰ ਲੋਕ ਇਸ ਨੂੰ ਨਾ ਸੁਣ ਸਕਣ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਹ ਚਾਨਣ, ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਹੋਰ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਰੋਕਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਕੀਤੀ, ਉਹ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢ ਦਿੱਤੇ ਗਏ; ਪਰ ਯਿਸੂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਸਦੇ ਮੁਖਮੰਡਲ ਦੇ ਚਾਨਣ ਵਿੱਚ ਅਨੰਦਿਤ ਸਨ। ਉਹ ਦੂਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ।” Early Writings, 235–237.

ਹੁਣੇ ਹੀ ਪ੍ਰਸਤੁਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਇਤਿਹਾਸ, ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ, 18 ਜੁਲਾਈ, 2020 ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦਾ ਹੈ; ਤਦਾਪਿ, ਜਿਸ ਬਿੰਦੂ ਉੱਤੇ ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ, ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜੋ ਸਮਝ ਐਕਜ਼ੀਟਰ

ਕੈਂਪ-ਮੀਟਿੰਗ ਵਿੱਚ ਸੈਮੂਅਲ ਸਨੋ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਮਿਡਨਾਈਟ ਕ੍ਰਾਈ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਸਨੋ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸਕ ਕਾਰਜ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਹੱਥ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਦਾ ਹੱਥ ਇੱਕ ਗਲਤੀ ਨੂੰ ਢੱਕੇ ਹੋਏ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਹਟਾ ਲਿਆ, ਤਦ ਮਿੱਲਰਾਈਟਸ ਆਪਣੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਸਮਝ ਸਕੇ, ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਸਮਝ ਸਕੇ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਅਵਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹੇ ਸਨ ਜਿਸ ਨੂੰ ਟਿਕੇ ਰਹਿਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਉਸ ਦੇ ਹੱਥ ਦਾ ਹਟਾਇਆ ਜਾਣਾ ਉਹਨਾਂ ਚੇਲਿਆਂ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਤਿ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਤੱਤ ਹੈ ਜੋ ਇੰਮਾਊਸ ਦੇ ਰਾਹ ਉੱਤੇ ਸਨ। ਇਹ ਉਸ ਅਵਧੀ ਦੇ ਅੰਤ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ ਜੋ ਤਾਰਿਆਂ ਰਹਿਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਜੋਂ ਜਾਣੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਸਮਾਪਨ ਉਸ ਸਮਝ ਨਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤਥਾਪਿ, ਇੰਮਾਊਸ ਦੀ ਇਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤਮੂਲਕ ਘਟਨਾ ਸਲੀਬ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਾਪਰੀ, ਜੋ ਮਹਾਨ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਲਾਜ਼ਰ ਦੇ ਮਰਨ ਵਾਲੀ ਪਹਿਲੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦਾ।

ਅਤੇ ਵੇਖੋ, ਉਸੇ ਦਿਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੇ ਜਣੇ ਇੱਕ ਪਿੰਡ ਵੱਲ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ, ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਮ ਐਮਾਊਸ ਸੀ, ਜੋ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਸੱਠ ਫਰਲਾਂਗ ਦੂਰ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਘਟਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਜੋ ਹੋ ਚੁੱਕੀਆਂ ਸਨ। ਅਤੇ ਐਸਾ ਹੋਇਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰ-ਵਿਮਰਸ਼ ਅਤੇ ਤਰਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਯਿਸੂ ਆਪ ਨੇੜੇ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਤੁਰਨ ਲੱਗਾ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੋਕੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਨਾ ਸਕੇ। ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਤੁਰਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਉਦਾਸ ਹੋ, ਤਾਂ ਇਹ ਕਿਹੜੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ? ਲੂਕਾ 24:13-16।

ਇਸ ਅੰਸ਼ ਵਿੱਚ “ਅੱਖਾਂ” ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਅਸਲ ਅੱਖ ਦੇ ਅੰਗ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਦਰਸ਼ਨ ਨਾਲ ਹੈ। “ਰੋਕੀਆਂ ਗਈਆਂ” ਦਾ ਅਰਥ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ। ਚੇਲੇ ਸਲੀਬ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰਥ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਮਸੀਹ ਨੇ ਸਲੀਬ ਦੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਮਈ ਦਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਦੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਮਰਥਾ ਢੱਕ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਮਸੀਹ ਦਾ ਹੱਥ ਉਸ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਜਿਸ ਉਦਾਸੀ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕੀਤੀ, ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵੱਡੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਸੀ। ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਚੇਲਿਆਂ ਵੱਲੋਂ ਹੋਰ ਚਰਚਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮਸੀਹ ਬੋਲਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ।

ਤਦ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਹੇ ਮੂਰਖੇ, ਅਤੇ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਜੋ ਭਵਿੱਖਬਕਤਿਆਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਉਸ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਦਿਲ ਦੇ ਸੁਸਤੇ: ਕੀ ਮਸੀਹ ਲਈ ਇਹ ਲਾਜ਼ਮੀ ਨਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇਹ ਦੁੱਖ ਸਹੇ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਮਹਿਮਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰੇ? ਅਤੇ ਮੂਸਾ ਅਤੇ ਸਭ ਭਵਿੱਖਬਕਤਿਆਂ ਤੋਂ ਆਰੰਭ ਕਰਕੇ, ਉਸ ਨੇ ਸਾਰੀਆਂ ਪਵਿੱਤਰ ਲਿਖਤਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਸੰਬੰਧੀ ਗੱਲਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਈਆਂ। ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਪਿੰਡ ਦੇ ਨੇੜੇ ਪਹੁੰਚੇ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ; ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਐਸਾ ਕੀਤਾ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਹੋਰ ਅੱਗੇ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਕੇ ਰੋਕਿਆ, ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ, ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਰਹੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼ਾਮ ਹੋਣ ਨੂੰ ਹੈ, ਅਤੇ ਦਿਨ ਬਹੁਤ ਢਲ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਤੇ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਲਈ ਅੰਦਰ ਗਿਆ। ਲੂਕਾ 24:25-29.

ਯਿਸੂ ਨੇ ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਦੀ “historicist” ਵਿਧੀ ਦਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੱਤੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੂਸਾ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਪਵਿੱਤਰ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਨਬੂਵਤੀ ਰੇਖਾਵਾਂ ਨੂੰ ਅਨੁਸਰਦੇ ਹੋਏ ਸਲੀਬ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਨਬੂਵਤੀ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀਆਂ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਰੇਖਾਵਾਂ, ਜੋ ਪੁਰਾਣੇ ਰਾਹਾਂ ਅਤੇ line upon line ਦੀ ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਦਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣ ਲਈ ਕੀਤਾ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਅੱਗੇ ਚਲਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਆ ਕੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਠਹਿਰਣ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕਰਕੇ ਰੋਕ ਲਿਆ। ਉਹ ਠਹਿਰਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਸਨ, ਅਤੇ ਮਸੀਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਤੋਂ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਹਟਾਉਣ ਹੀ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਸ ਦਾ ਹੱਥ ਹਟਾਇਆ ਜਾਂਦਾ, ਤਾਂ ਠਹਿਰਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਹਨੇਰੇ ਵਿਚੋਂ ਲੰਘਦੇ ਹੋਏ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਅਤੇ ਗਿਅਾਰਾਂ ਚੇਲਿਆਂ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਦੌੜੇ, ਉਹ Midnight Cry ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਪ੍ਰਸਾਰ ਦੀ ਤੀਵ੍ਰਤਾ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਬਣੇ।

ਅਤੇ ਐਸਾ ਹੋਇਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਭੋਜਨ ਲਈ ਬੈਠਿਆ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਰੋਟੀ ਲਈ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਤੋੜੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ। ਤਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖੁਲ੍ਹ ਗਈਆਂ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ

ਪਛਾਣ ਲਿਆ; ਅਤੇ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿਗਾਹ ਤੋਂ ਓੜਲ ਹੋ ਗਿਆ। ਲੂਕਾ 24:31.

ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਪਣਾ ਉਹ ਹੱਥ ਹਟਾ ਲਿਆ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਦਰਸ਼ਨ ਦੀ ਸਮਝ ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਐਸਾ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਲਿਆ। ਯਿਸੂ ਉਹਨਾਂ ਲਈ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਲਿਆਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਭੋਜਨ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਹਰ ਇੱਕ ਸੰਦੇਸ਼ ਖਾਇਆ ਜਾਣਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ। ਉਹ ਤੁਰੰਤ ਹੀ “ਦੇਸ਼ ਭਰ ਵਿੱਚ ਜਵਾਰ-ਭਾਟੇ ਦੀ ਲਹਿਰ ਵਾਂਗ” ਗਿਆਰਾਂ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਦੱਸਣ ਲਈ ਦੌੜ ਪਏ।

ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਲਈ ਧਰਮ-ਗ੍ਰੰਥਾਂ ਦੇ ਭੇਦ ਖੋਲ੍ਹਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਕੀ ਸਾਡੇ ਦਿਲ ਅੰਦਰ ਹੀ ਅੰਦਰ ਦਹਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸਨ? ਅਤੇ ਉਹ ਉਸੇ ਘੜੀ ਉੱਠੇ ਅਤੇ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵਾਪਸ ਗਏ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗਿਆਰ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਪਾਇਆ, ਜੋ ਕਹਿ ਰਹੇ ਸਨ, ਪ੍ਰਭੂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਜੀ ਉੱਠਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਸ਼ਿਮੌਨ ਨੂੰ ਦਿੱਸਿਆ ਹੈ। ਤਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵੀ ਉਹ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਾਈਆਂ ਜੋ ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਹੋਈਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਹ ਰੋਟੀ ਤੋੜਨ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪਛਾਣਾਇਆ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਕਰ ਰੀ ਰਹੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਯਿਸੂ ਆਪ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿਣ ਲੱਗਾ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮਿਲੇ। ਪਰ ਉਹ ਘਬਰਾ ਗਏ ਅਤੇ ਡਰ ਗਏ, ਅਤੇ ਸਮਝਣ ਲੱਗੇ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੋਈ ਆਤਮਾ ਵੇਖਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਤੁਸੀਂ ਕਿਉਂ ਘਬਰਾਏ ਹੋਏ ਹੋ? ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਦਿਲਾਂ ਵਿੱਚ ਐਸੇ ਵਿਚਾਰ ਕਿਉਂ ਉੱਠਦੇ ਹਨ? ਮੇਰੇ ਹੱਥਾਂ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪੈਰਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖੋ, ਕਿ ਮੈਂ ਆਪ ਹੀ ਹਾਂ; ਮੈਨੂੰ ਛੂਹ ਕੇ ਵੇਖੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਆਤਮਾ ਦੇ ਮਾਸ ਅਤੇ ਹੱਡੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ, ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹੋ ਕਿ ਮੇਰੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪੈਰ ਵੇਖਾਏ। ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਮਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਅਚੰਭਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਇੱਥੇ ਖਾਣ ਲਈ ਕੁਝ ਹੈ? ਤਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਭੁੰਨੀ ਹੋਈ ਮੱਛੀ ਦਾ ਇੱਕ ਟੁਕੜਾ ਅਤੇ ਸ਼ਹਿਦ ਦੇ ਛੱਤੇ ਦਾ ਇੱਕ ਭਾਗ ਦਿੱਤਾ। ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਲੈ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖਾਧਾ। ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਇਹ ਉਹੀ ਗੱਲਾਂ ਹਨ ਜੋ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸ ਵੇਲੇ ਕਹੀਆਂ ਸਨ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਅਜੇ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਸੀ, ਕਿ ਜੇ ਕੁਝ ਮੇਰੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਮੁਸਾ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਨਬੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਭਜਨਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਸਭ ਪੂਰਾ ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਤਦ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਮਝ ਖੋਲ੍ਹੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਧਰਮ-ਗ੍ਰੰਥਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝ ਸਕਣ। ਲੂਕਾ 24:32-45.

ਜਿਵੇਂ ਐਮਾਉਸ ਦੇ ਰਾਹ ਉੱਤੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨਾਲ ਹੋਇਆ, ਤਿਵੇਂ ਹੀ ਯਿਸੂ ਬਾਈਬਲ ਦੀਆਂ ਪਵਿੱਤਰ ਭੂਤਕਾਲੀ ਇਤਿਹਾਸਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸੰਦੇਸ਼ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਅਤੇ ਪੁਨਰੁਥਾਨ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰੇ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖਾਣ ਦੇ ਇੱਕ ਉਦਾਹਰਨ ਰਾਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਖਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾ ਅਤੇ ਦੁੱਖ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਯਿਸੂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਮਝ ਨੂੰ ਵਰਤਮਾਨ ਸੱਚਾਈ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਵੱਲ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ—ਜੋ ਭੂਤਕਾਲ ਦੀਆਂ ਪਵਿੱਤਰ ਇਤਿਹਾਸਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੰਕਤੀ ਉੱਤੇ ਪੰਕਤੀ ਇਕੱਠਾ ਕਰਕੇ ਆਧਾਰਿਤ ਸੀ—ਉਸ ਤਾਰਣ ਵਾਲੇ ਸਮੇਂ ਨੂੰ, ਜੋ ਉਸ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਉਸ ਦੇ ਪੁਨਰੁਥਾਨ, ਆਰੋਹਣ ਅਤੇ ਵਾਪਸੀ ਤੱਕ ਵਾਪਰਿਆ, ਅੰਤ ਤੱਕ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਲਈ, ਇਮਾਉਸ ਦੇ ਰਾਹ ਉੱਤੇ ਦੇ ਦੇ ਚੇਲੇ (ਜੋ ਦੂਜੇ ਦੂਤ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਮਿਡਨਾਈਟ ਕ੍ਰਾਈ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ) ਸਲੀਬ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਏ ਦੇਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣਦੇ ਹਨ ਜੋ ਮਿਡਨਾਈਟ ਕ੍ਰਾਈ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਚੇਲਿਆਂ ਦੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਲੜੀ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਮਹਾਨ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਨੂੰ।

ਫਿਰ ਐਮਾਉਸ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਹੋਏ ਗਿਆਰ੍ਹਾਂ ਚੇਲਿਆਂ ਨਾਲ ਦੁਹਰਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, “historicism” ਦੀ ਵਿਧੀ ਰਾਹੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਬਚਨ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਬਾਰੇ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਭੋਜਨ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਮਝ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਕਹਾਣੀ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕਹਾਣੀ ਦੇ ਅੰਤ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਯਿਸੂ ਇਸ ਤੱਥ ਲਈ ਤੀਜਾ ਗਵਾਹ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਲੀਬ ਦੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਤੌਰ ‘ਤੇ ਪਹਿਲੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ‘ਤੇ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਬਣਤਰ ਲਈ ਤੀਜਾ ਗਵਾਹ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵਿੱਚ ਟਿਕੇ ਰਹਿਣ ਜਦ ਤੱਕ ਉਹ ਉੱਚਾਈ ਤੋਂ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਾ ਕਰ ਲੈਣ।

ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਸੀਹ ਲਈ ਦੱਖ ਸਹਿਣਾ ਅਤੇ ਤੀਜੇ ਦਿਨ ਮੁਰਦਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜੀ ਉੱਠਣਾ ਯੋਗ ਸੀ; ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਪਸ਼ਚਾਤਾਪ ਅਤੇ ਪਾਪਾਂ ਦੀ ਮਾਫ਼ੀ ਉਸ ਦੇ ਨਾਮ ਵਿੱਚ ਸਭ ਕੌਮਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ, ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਤੋਂ ਆਰੰਭ ਕਰਕੇ। ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਗਵਾਹ ਹੋ। ਅਤੇ ਵੇਖੋ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਤੁਹਾਡੇ ਉੱਤੇ ਭੇਜਦਾ ਹਾਂ; ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਟਿਕੇ ਰਹੋ, ਜਦ ਤੱਕ ਤੁਸੀਂ ਉੱਪਰੋਂ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਅਲੰਕ੍ਰਿਤ ਨਾ ਕੀਤੇ ਜਾਓ। ਅਤੇ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੈਥਨੀ ਤੱਕ ਬਾਹਰ ਲੈ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਉੱਪਰ ਉਠਾਏ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਦਿੱਤਾ। ਅਤੇ ਐਸਾ ਹੋਇਆ ਕਿ ਜਦ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਵਿਛੜ ਗਿਆ ਅਤੇ ਸੁਰਗ ਵਿੱਚ ਉੱਪਰ ਉਠਾ ਲਿਆ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਦੀ ਉਪਾਸਨਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਬੜੇ ਆਨੰਦ ਨਾਲ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵਾਪਸ ਆਏ; ਅਤੇ ਉਹ ਨਿਰੰਤਰ ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਸਤਿਕਾਰ ਅਤੇ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹੇ। ਆਮੀਨ। ਲੂਕਾ 24:46-53.

ਇਮਾਉਸ ਨੂੰ ਜਾਂਦੇ ਰਸਤੇ ਉੱਤੇ ਚੇਲਿਆਂ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤਮਈ ਕਥਾ ਉਸ ਠਹਿਰਾਓ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪੁਨਰੁੱਥਿਤ ਹੋ ਕੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਕੋਲ ਆਰੋਹਣ ਕਰਨ ਤੱਕ ਜਾਰੀ ਰਿਹਾ। ਇਮਾਉਸ ਦੇ ਚੇਲਿਆਂ ਲਈ ਇਹ ਠਹਿਰਾਓ ਦਾ ਸਮਾਂ ਤਦ ਸਮਾਪਤ ਹੋਇਆ ਜਦੋਂ ਸਲੀਬ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਪਿਛਲੀਆਂ ਪਵਿੱਤਰ ਇਤਿਹਾਸਕ ਰੇਖਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਿਆਂ ਲਿਆ ਕੇ, ਪੰਕਤੀ ਉੱਤੇ ਪੰਕਤੀ, ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਫਿਰ ਉਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਚੇਲਿਆਂ ਵੱਲੋਂ ਜਿੰਨੀ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਉਹ ਇਸ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਉੰਨੀ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ। ਫਿਰ ਯਿਸੂ ਗਿਆਰਾਂ ਚੇਲਿਆਂ ਨਾਲ ਮਿਲਦਾ ਹੈ; ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਭੇਜਨ ਕਰਨ ਦਾ ਉਲੇਖ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ; ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਪੰਕਤੀ ਉੱਤੇ ਪੰਕਤੀ ਵਰਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ; ਅਤੇ ਇਮਾਉਸ ਦੇ ਚੇਲਿਆਂ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਮਝ ਖੋਲ੍ਹਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਦਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਹ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵਿੱਚ ਠਹਿਰੇ ਰਹਿਣ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਦ ਤੱਕ ਕਿ ਠਹਿਰਾਓ ਦਾ ਸਮਾਂ ਪੈਂਤਕੁਸਤ ਦੇ ਦਿਨ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਆਗਮਨ ਨਾਲ ਸਮਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ।

ਜਦੋਂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵਿੱਚ ਠਹਿਰੇ ਰਹਿਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਤਾਂ ਇਹ ਐਮਾਉਸ ਦੇ ਰਾਹ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਦਾ ਅੰਤ ਸੀ। ਕਹਾਣੀ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਇੱਕ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਠਹਿਰਾਉ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੱਚਾਈ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਹੋਇਆ ਜੋ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਸੱਚਾਈ ਦਾ ਉਹ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਉਸ ਵੇਲੇ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ ਜਦੋਂ ਮਸੀਹ ਨੇ ਆਪਣਾ ਉਹ ਹੱਥ ਹਟਾ ਲਿਆ ਜਿਸ ਨੇ ਚੇਲਿਆਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨੂੰ "ਰੋਕਿਆ ਹੋਇਆ" ਸੀ। ਇਹ ਕਹਾਣੀ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਹਾਣੀ ਦਾ ਮੱਧ ਭਾਗ ਉਸੇ ਕਥਾ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਦੋਹਰਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਮਸੀਹ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਬਚਨ ਦੀ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸਮਝ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਗਿਆਰਾਂ ਚੇਲਿਆਂ ਦੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦੂਰ ਕੀਤੀ। ਫਿਰ ਉਸੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਬਣਤਰ ਦੀ ਇੱਕ ਅੰਤਿਮ ਗਵਾਹੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਜੋ ਮਹਾਨ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਨਾਲ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਪਹਿਲੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਐਮਾਉਸ ਤੋਂ ਪੈਂਤਕੁਸਤ ਤੱਕ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਪਹਿਲੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ, ਠਹਿਰਾਉ ਦੇ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਮੱਧਰਾਤ ਦੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਤਿੰਨ ਸਾਕਸ਼ੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਦਾਪਿ ਅਸਲ ਨਿਰਾਸ਼ਾ, ਜੋ ਤਿੰਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਇੱਕ ਸਾਕਸ਼ੀ ਦੇ ਆਰੰਭ 'ਤੇ ਮਾਰਗ-ਚਿੰਨ੍ਹ ਹੈ, ਦਰਅਸਲ ਪਹਿਲੀ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਦੂਜੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਸੀ। ਇਹ ਗੱਲ ਪਛਾਣਨਾ ਕਿ ਮਿਲਰਾਈਟ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਮਹਾਨ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਵਾਲਾ ਮਾਰਗ-ਚਿੰਨ੍ਹ ਮਿਲਰਾਈਟ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਕਥਾ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਲਈ ਅਤਿ-ਆਵਸ਼ਕ ਹੈ ਜੋ ਅਸੀਂ ਯੂਹੰਨਾ ਦੇ ਉਹਨਾਂ ਚਾਰ ਅਧਿਆਇਆਂ ਵਿੱਚ ਪਾਂਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਆਖਰੀ ਭੇਜਨ ਵੇਲੇ ਹੋਈ ਖਾਣ-ਪੀਣ ਦੀ ਘਟਨਾ ਅਤੇ ਗੋਬਸਮਨੇ ਦੇ ਬਾਗ ਵਿੱਚ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਹੋਈ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਵਾਪਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਗੱਲ ਵੀ ਧਿਆਨਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਯਿਸੂ ਗਿਆਰਾਂ ਚੇਲਿਆਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਭੇਜਨ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤੁਸੀਂ ਕਿਉਂ ਘਬਰਾਏ ਹੋ? ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਦਿਲਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰ ਕਿਉਂ ਉੱਠਦੇ ਹਨ?"

ਯੂਹੰਨਾ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਵਰਣਿਤ ਆਖਰੀ ਭੇਜਨ ਖਾਣ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ, ਜਿਸ ਅੰਸ਼ ਉੱਤੇ ਅਸੀਂ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਉਹ ਮਸੀਹ ਦੇ ਇਹ ਬਚਨ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਆਰੰਭ ਹੁੰਦਾ ਹੈ: "ਤੁਹਾਡੇ ਦਿਲ ਘਬਰਾਉਣ ਨਾ ਪੈਣ।" ਪੰਜ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੀ ਉਹ ਉਸੇ ਆਗਿਆ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਚੁੱਕੇ ਸਨ। ਯੂਹੰਨਾ ਦੇ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਦਾ ਅਧਿਆਇ ਚੌਦਾਂ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਅਧਿਆਇ ਸਤਰਾਂ ਤੱਕ 18 ਜੁਲਾਈ, 2020 ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਇਕ ਠਹਿਰਾਓ ਦੇ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਲਿਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਓਰ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਕਿਰਪਾ-ਅਵਧੀ ਦੇ ਬੰਦ ਹੋਣ ਤੋਂ ਠੀਕ ਪਹਿਲਾਂ

ਅਨਮੁਦ੍ਰਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੇ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੇ ਪੁਕਾਰ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਇਕ ਅਜਿਹੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਦੌਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਰੂਪ ਸੱਤਵੇਂ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਅੰਦੋਲਨ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਸ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਰੂਪ ਇਹ ਵੀ ਹੈ ਕਿ ਇਮਾਉਸ ਦੇ ਚੇਲੇ ਗੂੜ੍ਹੀ ਰਾਤ ਵਿੱਚ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵੱਲ ਦੌੜੇ ਸਨ। ਉਹੀ ਇਤਿਹਾਸ ਉਹ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਉਹ ਤਿੰਨ ਇਬਰਾਨੀ ਅੱਖਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ "ਸੱਚ" ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਸੀ।

ਯੂਹੰਨਾ ਦੇ ਇਹਨਾਂ ਚਾਰ ਅਧਿਆਇਆਂ ਦੇ ਵਰਣਨ ਵਿੱਚ ਹੀ ਅਸੀਂ ਇਹ ਪਾਂਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਨਾ ਕੇਵਲ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦਾ ਕੰਮ ਉਸੇ ਬਚਨ ਦੇ ਉਹੀ ਪੜਾਅ ਵਜੋਂ ਪਹਿਚਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਇੱਥੇ ਹੀ ਉਹਨਾਂ ਦਾਵਿਆਂ ਨੂੰ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸਬੂਤ ਵੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਜੋ ਹੁਣ ਕੀਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ ਕਿ ਮਿਡਨਾਈਟ ਕ੍ਰਾਈ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੀ ਅੰਤਿਮ ਪੁਰਤੀ ਹੁਣ ਬਾਰਹ ਅਗਸਤ ਤੋਂ ਸਤਾਰਹ ਤੱਕ ਐਕਸੀਟਰ ਕੈਂਪ ਮੀਟਿੰਗ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰਮਵਾਰ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਇਸ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸੰਤਾਂ ਵੱਲੋਂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਪਹਿਚਾਣ ਲਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਤਦੋਂ ਸੰਸਾਰ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸੰਕਟ ਵਿੱਚ ਠੱਲ੍ਹ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਦੂਤ "ਅਖੀਰਲੇ ਦਿਨਾਂ" ਦਾ ਅੰਤਿਮ ਚੇਤਾਵਨੀ-ਸੰਦੇਸ਼ ਨਾਸਵੰਤ ਸੰਸਾਰ ਤੱਕ ਲੈ ਕੇ ਜਾਣਗੇ।